

Güray Sert

KORKUD

Döşeginde uyumaya çalışırken kapalı kapının arkasından belli belirsiz gelen konuşma seslerine kulak kesilen Hasan, söylenenleri anlamaya çalışıyor; kapının altından süzülüp içeriye dolan ve etrafa yayılan kelimelerin sadece birkaç tanesi kulağından içeri girdiğinden ve bu kelimelerin yan yana gelmeleriyle herhangi anlamlı bir cümle oluşmadığından, duymak yerine duymamayı tercih ediyordu. Ne var ki, seslerin kesildiği ve duymaya nazaran duymamak konusunda daha başarılı olduğunu düşünüp, yaptığı tercihten ötürü kendisini takdir ettiği anda içeriye dolan ışık ve koşuşturma sesleri ile irkildi ancak doğrulmaya fırsat dahi bulamadan boynunu dolayan bir kol ve ağzını sıkı sıkıya kapatan bir el ile hareketsiz kaldı. Ne kadar uğraş verse de arkasına dönemiyordu ama duvarda yansıyan gölgeleri görebiliyordu. Hasan'ın boynunu kırarcasına sıkan adamın, saklanan diğer eli ortaya çıktığında duvarda, havaya kalkmış bir hançer silueti belirdi. Can havliyle son bir hamle yapmayı denemesine rağmen başarılı olamayan Hasan, hançerin çıktığı en yüksek noktadan aşağıya, kendisine doğru harekete geçtiğini gördüğü an, gözlerini kapadı. Zira bu dünyadan göçüp giderken gördüğü son nesnenin, ucu sivri bir hançer olmasını istemiyordu. Şimdi çok uzaklarda olan karısı ve oğlunu düşünerek katiline teslim oldu.

Gözlerini açtığı anda ilk kaybolan, duvardan yansıyan hançer gölgesi oldu. Ardından ağzını kapatan elin yokluğunu fark etti. En sonda henüz iki dakika önce tüm vücudunu esareti altına alan ölüm korkusu ortadan kayboldu. Ne var ki, rüyasında gördüğü detaylardan bir tanesi kaybolmanın aksine, varlığını şiddetle sürdürüyordu. Kapının önünde fısıltıdan biraz daha sesli bir konuşma duyuluyordu. Hasan, konuşulanları anlamaya çalışıyordu ki, kapı sertçe açıldı. İçeriye dolan ışıktan daha hızlı olmaya çalışan bir gölge Hasan'a varmak üzereydi. Hasan ne yapacağını düşünmeye bile fırsat bulamadan o gölgenin kuvvetiyle kuşatıldı. Doğrulmaya çalıştıkça onu saran kuvvet daha da şiddetlendi. Onun mücadele ettiği sırada kapının önünde de bir müsabaka vardı. Uzun boylu, keskin bakışlı esmer bir adam elindeki hançeri Sıddık'a doğru sallıyordu. Gürültüyü işiten Sıddık, yatağından kalkıp gelmiş ve kendisini olayın ortasında bulmuştu. Adamın elini havada yakalayan Sıddık, hançeri almaya çalışıyor ama başaramıyordu. Adam oldukça kuvvetliydi. Adam ile Sıddık'ın arasına sıkışan hançer ne tarafa doğru yöneleceğine karar vermeye çalışırken, Hasan da nefesini kesen kollardan kurtulmaya çalışıyor lakin çocukluğundan beri kavgadan uzak duran biri olduğundan ne yapacağını bilmeden, çırpınıp duruyordu. Bir ara gözü yatağın baş ucunda duran su testisine takıldı. Can havliyle onu almaya çalıştı ama bunu fark eden hasmı onu tuttuğu gibi yere atıp üzerine karabasan gibi çöktü. Az önce kollarını doladığı boynu şimdi parmaklarıyla bastırıyor, nefes ile Hasan'ın bağını koparmaya çalışıyordu. Her geçen saniye gözleri biraz daha yuvalarından uzaklaşan Hasan, çaresizce mücadelesine devam ederken, eliyle hasmının yüzüne ulaşmaya çalışıyor ancak bunu başaramıyordu. Zaten ulaşabilse de iyice gücü tükenen elleri, yumruk olup kaş göz yarmak istese de ancak sevgilisinin yüzünü okşayan bir aşğın ya da gözünün önündeki sisi dağıtmaya çalışan bir adamın hamlelerine benzer olmaktan öteye gidemeyecekti. Güçsüzdü ve bu güçsüzlüğün verdiği çaresizlik ile teslim olmaya hazırlandığı anda hasmının kafasının üzerine az önce son kurtuluşu olarak gördüğü testiye gördü. Testi büyük bir hızla adamın kafasını inip adam Hasan'ın üzerinden

yere yığılınca önce kurtarıcısı Sıddık'ı, biraz arkasına bakınca da kapının önünde kanlar içinde yatan diğer adamı gördü. Sıddık ile adam arasında sıkışan hançer nereye gideceğine karar verememiş, her iki tarafı da ziyaret etmeyi tercih etmiş ama nihai kararını eşkıya görünümlü adamdan yana vermişti. Şimdi o boylu poslu adam, kalbine saplanmış hançer ile yerde kanlar içerisinde yatarken, ayakta olduğundan daha da uzun görünüyordu. Hasan daha kendisine gelememişken, Sıddık onu omuzlarından tutup aceleyle konuştu. "Hemen git buradan" dedi. Vakit olsa Hasan, Sıddık ile kendilerine saldıranların kim olabileceği konusunda konuşur, kendisini kurtardığı için ona defalarca teşekkür ederdi ama vakit yoktu. Hasan hemen hazırlanıp çıkmak üzereyken Sıddık'ın gömleğinden yere damlayan kan damlalarını gördü. Geriye döndü ama Sıddık, onun konuşmasına izin vermedi. "Hatırlıyor musun?" diye sordu. "Ne demişti dün geceki ulema?" Cevabı beklenen bir soru değildi bu. Öyle olduğundan devamını da Sıddık getirdi. "Senin kandilin yarın gece İnegöl'de sönecek demişti. Haklı çıktık. Haklı olduğun bir konu daha da var. Onun da dediği gibi amaçlar hayırlı olunca tüm dünya o gerçekleşsin diye birleşir. Emanetini bir an evvel yerine götür. Götür ki, ölümüm bir işe yaramış olsun" Hasan bu emanetin önemini zaten biliyordu ama Sıddık daha bir perçinlemiş oldu bu gerçeği. Son birkaç ay içerisinde ikinci kez gözünün önünde birisi ölüyor ve o iki ölümlü de dünya değiştirmeden hemen önce Hasan'a aslında hiç unutmadığı görevi hatırlatıyordu. İlk emaneti kendisine veren ve onun baba diye seslendiği mübarek öğütlemişti görevin ehemmiyetini. "Git" demişti. "Git ve o Korkud'u bul. Emaneti onun türbedarına ver. Ona Muhammed bin Durmuş'un selamını getirdim de. Olur da benim ismimi tanımazsa ona de ki, Ey Türbedar, Muhammed bin Durmuş, şu an hizmet ettiğin Korkud'un kadim dostudur. Kimine göre şairdir, kimine göre meczup. Korkud'a göre ise dili sivri, uslanmaz bir Deli Birader'dir.